

ме бѣше забранено да се пролива кръвъ въ непрителски дѣйствия.

Най-сетнѣ часътъ на игритѣ дойде.

Ние тръгнахме къмъ стадиума по пѣтъ, посаденъ отъ двѣтѣ страни съ чудни брѣстове, липи, туи, явори и маслини. Между дърветата се издигаха статуи, едни въ честь на богове, други въ честь на народни мѣже, трети въ честь на побѣдители въ игритѣ. Също тѣй тука се редѣха разни паметници и цѣли колесници съ конетѣ, изработени отъ мраморъ. Стигнахме на стадиума. Той цѣлия бѣ покритъ съ народъ. Амфитеатралнитѣ камени мѣста за публиката бѣха прѣпълнени. Нѣкои бѣха заели мѣстото си още вечерята и тамъ прѣспали, боейки се, че сутринята не ще могатъ да намѣрятъ мѣста. Публиката бѣ облѣчена съ най-праздничната носия.

Стадиума е шестотинъ крачки дълъгъ. Прѣда нието казва, че самъ Херкулесъ изравнилъ мѣстото и го измѣрилъ съ своитѣ голѣми крачки. На стадиума ставатъ игритѣ и състезанията само отъ пѣшаци: играчи, бѣгачи, борци и т. н. А близо до него имаше друго мѣсто, наречено Хиподромъ, дѣто ставаха надбѣгвания и скачания съ коне и колесници.

Както стадиума, така и хиподрома бѣха украсени съ високи мраморни колони, статуи, паметници, върху които бѣха написани заповѣди за конкурентитѣ.

Осемъ сѣдии, избрани отъ най-главнитѣ държавни чиновници, въ блѣскави дрехи, бѣха опрѣдѣлени на разни мѣста съ патерици въ ржката да ржководятъ игритѣ. Единъ отъ тѣхъ се покачва на високо мѣсто по стѣпалата на Зевсовата статуя, да